

Άρης το σαλιγκάρι

Antoon Krings

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

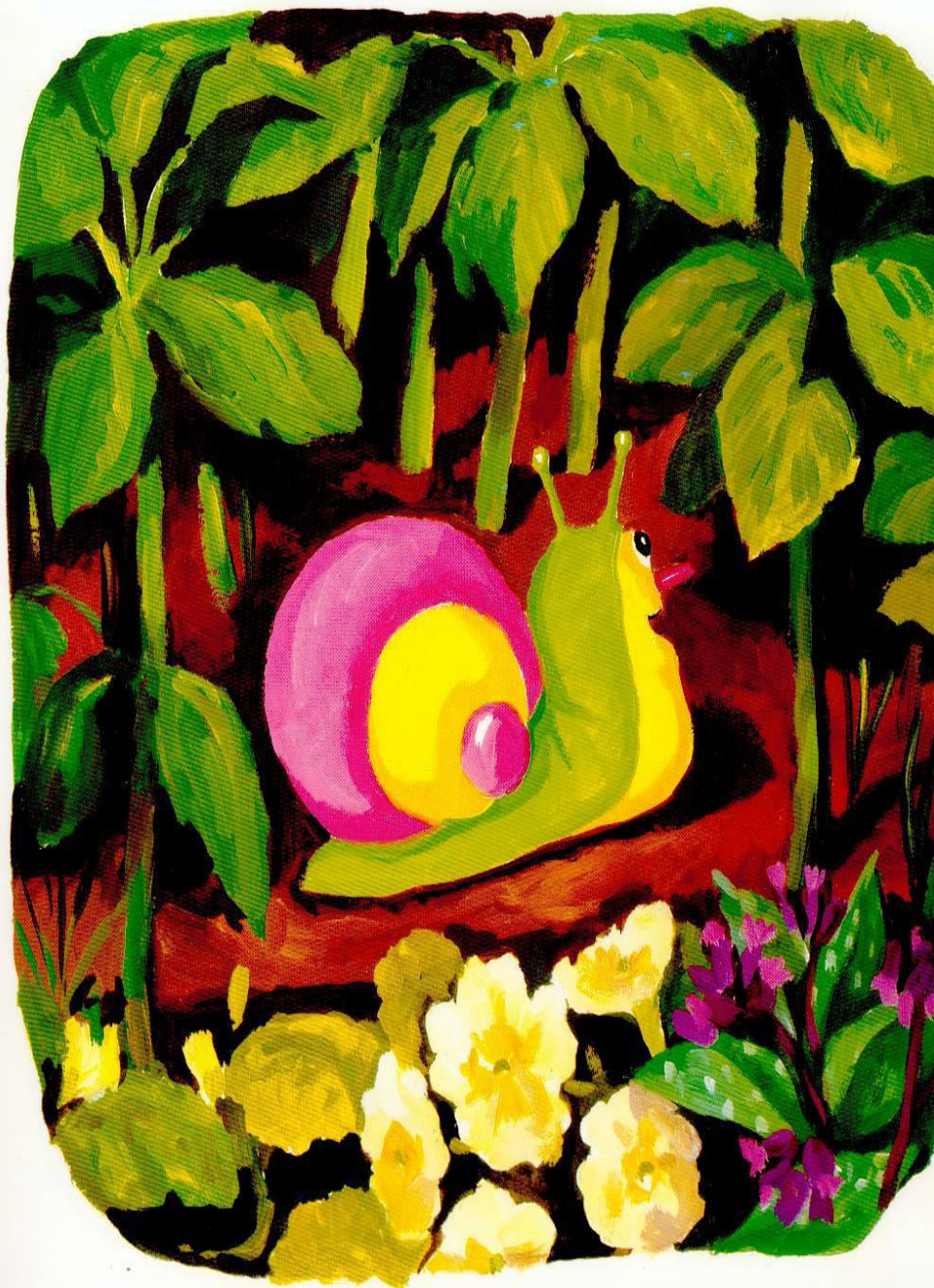
Η σαλιγκαροοικογένεια μένει εδώ και πολύ καιρό σ' έναν όμορφο κήπο.

Τα φύλλα από τα δέντρα του κήπου που τα παίρνει τ' αεράκι πέφτουν κάτω και είναι υγρά απ' το πέρασμα των σαλιγκαριών.

Όταν βρέχει, όλη η σαλιγκαροοικογένεια βγαίνει μια βολτίτσα εκεί τριγύρω, ποτέ πιο πέρα από τον κήπο.

Πολύ συχνά ο Άρης το σαλιγκάρι
ρωτάει μέχρι πού φτάνει ο κήπος και
τι υπάρχει πιο πέρα. Είναι μια ερώτηση
που τους αναστατώνει όλους, διότι
ο μπαμπάς του δεν έχει πάει ποτέ πιο πέρα
κι η μαμά του κάθε φορά βιάζεται
να συμπληρώσει πως και κανένας άλλος
δεν έχει απομακρυνθεί ποτέ.
Είναι αλήθεια πως στους γονείς του Άρη
δεν πολυαρέσουν τα ταξίδια.

Η περιέργεια του μικρού σαλιγκαριού όμως ήταν τόσο μεγάλη, που μια μέρα αποχαιρέτισε τους γονείς του και τους γείτονές του και ξεκίνησε το ταξίδι του, να δει τι υπήρχε πέρα από τα όρια του κήπου.

«Δεν είναι υπέροχο που έχω το σπίτι μου στην πλάτη μου;» είπε, και χαρούμενος προχώρησε ανάμεσα στα κλαδάκια.

«Θέλω να ζήσω έτσι, ψάχνοντας για καινούργια, όμορφα μέρη».

Αλλά ο Άρης γρήγορα ένιωσε πόσο βαριά ήταν η...γκαρσονιέρα του, για να την κουβαλάει στην πλάτη. Το ταξίδι του όμως θα το έκανε· ήθελε να δει τι υπήρχε πέρα από τον κήπο. Ήθελε να τα δει όλα, μέχρι το τέρμα του κόσμου.

«Αχ, αν είχα φτερά σαν τα χελιδόνια,
ή καλύτερα μακριά πόδια σαν τις ακρίδες!»
σκεφτόταν ο Άρης, όταν ξαφνικά ένα φύλλο
που είχε καθίσει πάνω του να ξαποστάσει
μετακινήθηκε απότομα. Αλλά αυτό το
φύλλο δεν ήταν παρά ένας βάτραχος,
που αμέσως αποφάσισε πως ήθελε
να δροσιστεί λίγο και με ένα πήδημα
έπεσε στο νερό.

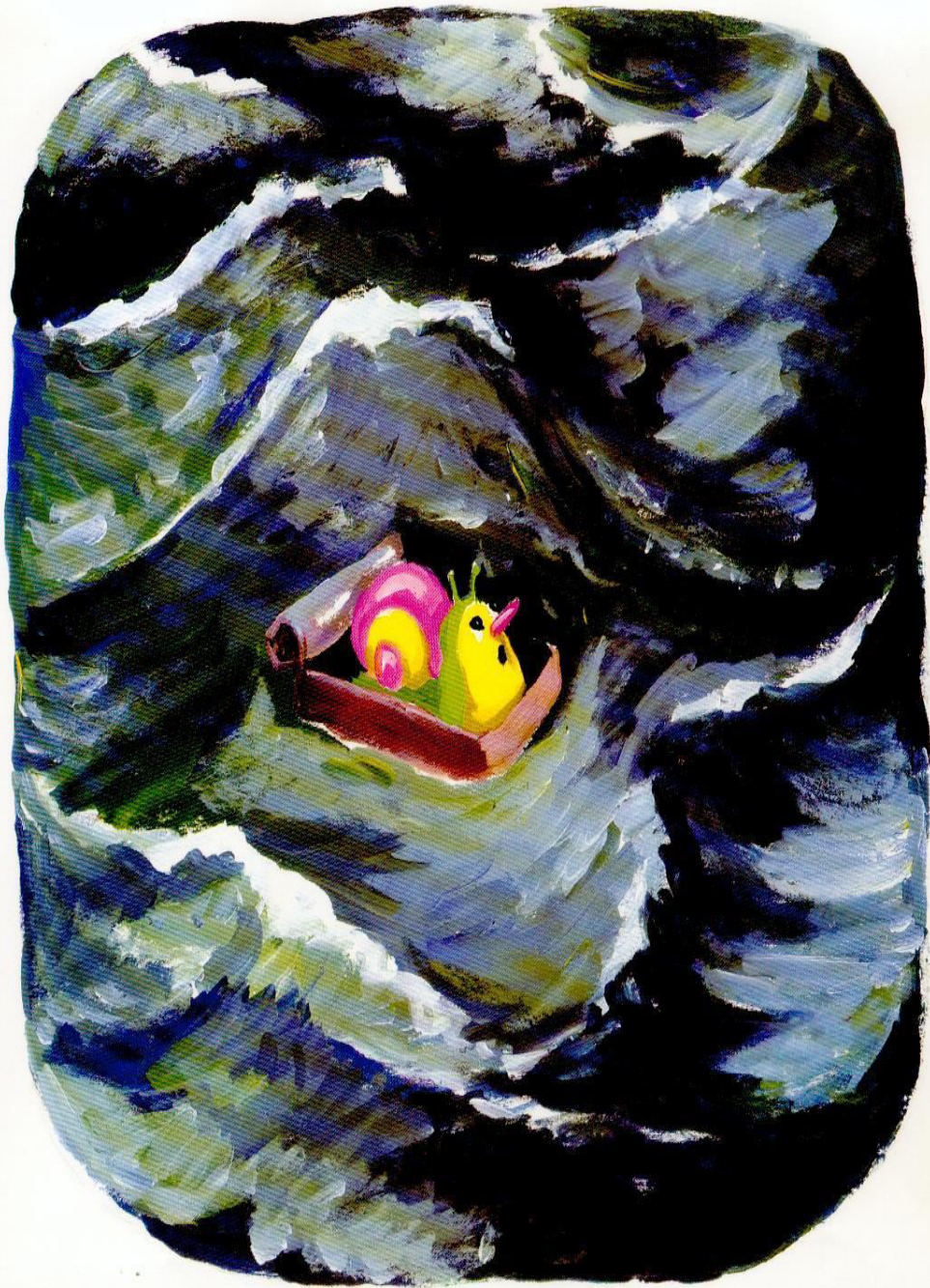

Τα σαλιγκάρια μπορεί να τα καταφέρνουν να επιπλέουν στο νερό, αλλά δεν είναι και το καλύτερό τους. Πολύ αργά! Πλουφ! Ο Άρης είχε πέσει ήδη με το κεφάλι μέσα στο ρυάκι. «Κάποιος να με βοηθήσει! Κάποιος να με βοηθήσει!» φώναξε. Δεν υπήρχε όμως κανένας εκεί γύρω και ο βάτραχος είχε εξαφανιστεί.

Ο Άρης στην προσπάθειά του να σωθεί
πιάστηκε από μια βαρκούλα, που δεν ήταν
παρά μια ανοιγμένη κονσέρβα που κάποτε
μέσα της είχε σαρδέλες.
Το μικρό σαλιγκάρι κώθηκε στην κοιλιά της
σκουριασμένης κονσέρβας κι άρχισε
να τρέμει.

Το ρεύμα γινόταν όλο και πιο δυνατό.
Το ρυάκι κατευθυνόταν σε έναν παραπόταμο
που κατέληγε σ' έναν ποταμό κι ο ποταμός
έτρεχε βιαστικά να χυθεί στη θάλασσα.
Έτσι σε λιγότερο χρόνο απ' όσο έκανε να
διασχίσει τον κήπο του ο Άρης βρέθηκε να
ταξιδεύει στη θάλασσα.

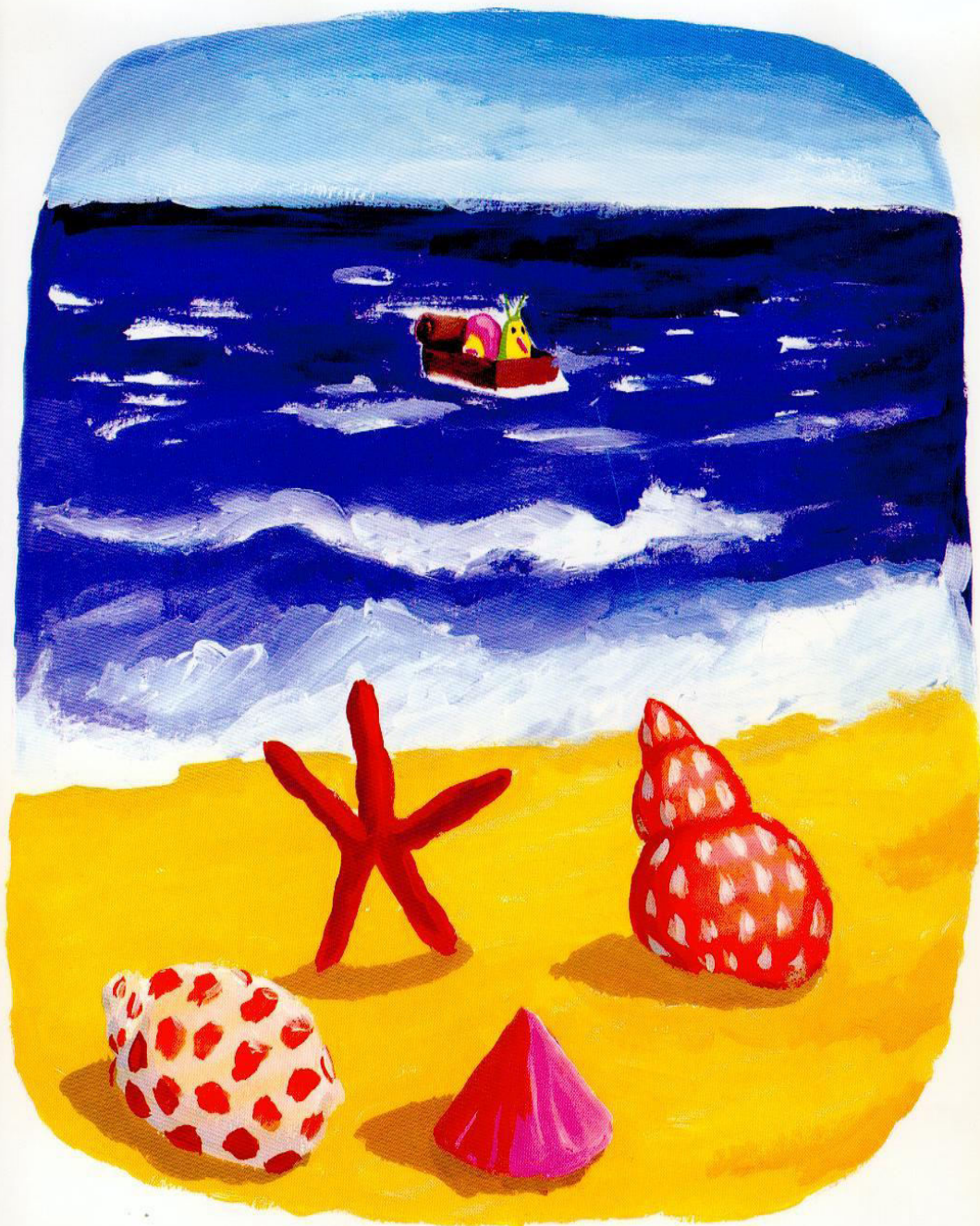
Μετά από ένα μακρύ ταξίδι η σαρδελο-
βαρκα βγήκε σε μια παραλία, όπου ζούσαν
υπέροχα κοχύλια.

Τα κοχύλια τα έχασαν, όταν τον αντίκρισαν.

Από πού μπορεί να ήρθε; Τον πλησίασαν,
για να μάθουν. Ο Άρης τούς διηγήθηκε
την περιπέτειά του και έμεινε λίγο καιρό
με τα μακρινά ξαδέρφια του στην παραλία.
Έμαθε να κολυμπάει, να τρώει φύκια, να
πίνει θαλασσινό νερό...

Τελικά έκανε όλα εκείνα που δεν
συνηθίζουν να κάνουν τα σαλιγκάρια
του κήπου.

Μια μέρα ο Άρης αποφάσισε να γυρίσει
σπίτι του. Ήταν σίγουρος πως οι γονείς του
θα ανησυχούσαν.

Έτσι ευχαρίστησε τα κοχύλια και, καθώς
απομακρυνόταν, από την κοιλιά της
σαρδελοβάρκας του τους κουνούσε το χέρι.

Πέρασε καιρός, ταξίδευε πολλούς μήνες
και μια μέρα έφτασε στον κήπο που ήταν
το σπίτι του και ξαναβρήκε τους γονείς του
που τον περίμεναν με αγωνία. Τώρα το μόνο
που ήθελε ήταν να ξεκουραστεί.
Είχε δει τι υπήρχε πέρα από τον κήπο και
ακόμη πιο πέρα.